

svarligt, saa længe det ikke er godtgjort, at Vallen ikke er smittefarlig. Der gives her i Landet ikke saa faa Penge ud til Bekæmpelse af Tuberkulosen, og jeg synes derfor, det vilde være naturligt, at naar man ikke er sikker paa, at det Næringsmiddel, som nydes, ikke indeholder Tuberkelbaciller, bliver der paa alle Omraader, hvor det kan lade sig gøre, truffet Bestemmelse om, at Varen skal underkastes en Pasteurisering, eller paa anden Maade sikres imod, at der gennem den kan paaføres Dyr eller Mennesker Smitte. Faar man ikke en Bestemmelse om Pasteurisering ind, kunde man maaske risikere ved Forsøgenes Afslutning at komme til at staa overfor Oplysninger, der sige, at Vallen maaske nok i og for sig kan antages at indeholde Tuberkelbaciller, og det vilde være uheldigt. Ganske vist kan en Bestemmelse komme ind paa Pasteuriseringsloven, hvis det eventuelt skulde være nødvendigt, og man kunde maaske slaa sig til Ro med den Betragtning, men jeg kan ikke indse, at der i og for sig vilde være noget i Vejen for at indføre den i selve denne Lov her, da den jo dog ikke kunde gøre nogen Skade; derfor kunde man godt senere føre den over i Pasteuriseringsloven.

Til disse faa Betragtninger skal jeg indskrænke mig og selvfølgelig udtale Forventningen om, at dette Forslag maa komme igennem dette høje Ting i en Skikkelse, som kan være praktisk for dets Udførelse i Livet.

Døcker: Nærværende Lovforslag er jo af saa overordentlig stor Betydning, at det er ganske rimeligt, at man paa det allernøjeste gransker det igennem og søger at faa det bedst mulige Resultat ud af det. Jeg skal da for mit Vedkommende sige, at jeg efter en saadan Overvejelse i det store og hele er meget glad ved dette Lovforslag; det er jo nødvendigt, at vi faa saadanne Bestemmelser. Men jeg kan dog ikke tilbageholde nogle Anker imod enkelte Bestemmelser i Lovforslaget.

Der er først hele Spørgsmaalet om Lurmærkesagen; det er jo berørt af forskellige ærede Medlemmer. Sagen er den, at Lurmærket, der begyndte med at være et Nationalitetsmærke, i England er blevet til et Kvalitetsmærke. Staten har overtaget det, Staten staaar paa en Maade inde for Kvaliteten af det danske Smør, og Følgen er bleven, at de gode Mejerier ere komne til at lide under de Mejerier, der fremstille et ringere Produkt, idet det hele skæres over en Kam, og der reklameres

med det som een bestemt Vare. I samme Grad som Staten altsaa har paataget sig Garantien for Kvaliteten, i samme Grad maa det ogsaa være Staten magtpaaliggende straks og kraftigt at kunne skride ind og forhindre, at der fremkommer daarlige Kvaliteter, at de daarlige Kvaliteter komme til Eksport. Jeg kan derfor slutte mig til de Udtalelser, der kom fra det ærede 1ste Medlem for 3die Kreds (A. L. Andersen), der mente, det var heldigt, at Staten fik Ret til at paabyde Deltagelse i Forsøgslaboratoriets Smørudstillinger og Bedømmelser, i Stedet for at man skal vente paa Indstilling fra Mejeriorganisationerne derom. Ganske vist vide vi, at det er Mejerierne, Andelshaverne i Mejerierne, Organisationerne ude i Landet, repræsenterede ved disse; der i første Række ere interesserede deri; men i det Øjeblik Staten som sagt har paataget sig et vist Ansvar for Kvaliteten, mener jeg, det er rimeligt, at den ikke skal gaa den Omvej, men selv bør kunne skride ind.

Man har nævnt Bestemmelsen om de 16 pCt., og flere Talere have talt om Ønskeligheden af, at vi gik ned med denne Procent. Det tror jeg dog ikke vil være heldigt. Jeg deler med Hensyn til denne Bestemmelse de Betragtninger, der ere fremkomne fra det ærede 2det Medlem for 5te Kreds (Sonne). Selvfølgelig gaar jeg ud fra, at der straks vil blive taget fat paa den allermindste Overskridelse af de 16 pCt., og det er jo ogsaa en Selvfølge, at hvis England skulde gaa til andre Bestemmelser angaaende den højeste Vandprocent, maa vi øjeblikkelig følge efter. Det vil den højtærede Landbrugsminister selvfølgelig straks gøre.

Med Hensyn til Vallens Pasteurisering tror jeg dog, det er en lidt ejendommelig Opfattelse, at ethvert Produkt, som ikke er erklæret for smittefrit, er befængt med Bakterier og Baciller. Det er en lidt for haard Betragtning, og jeg kan derfor saa fuldt ud sympatisere med Bestemmelsen i Lovforslaget, der holder sig til, at saa længe det ikke er bevist, at Vallen er smittefarlig og smittebringende, undlade vi den Bekostning og den Ulempe, der følger med Pasteuriseringen. Overhovedet ere vi herhjemme maaske ved at gaa en lille Smule for vidt i Angst for Smitte. Vi skulde dog kunne gaa ud fra, at de fleste Ting, vi spise, ikke ere smittefarlige, og skulde ikke fastsætte, at alt skal undersøges og have Bevis for ikke at være smittebærende.

Med Hensyn til den svenske Mælk kan jeg rigtignok ikke se rettere, end at